

KING

de vele wederopstandingen van Chris Gyan

Michel van Egmond

King

de vele wederopstandingen van Chris Gyan

Voetbal Inside © 2017 RTL Nederland bv
© Michel van Egmond
© fotografie: John de Pater
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4064 9
ISBN 978 90 488 4065 6 (e-book)
NUR 489

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf-gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan

Patrick Allotey (1978-2007)

Chris Gyan (links) en Patrick Allotey, Rotterdam, zomer 1996

- Wat ga je eigenlijk doen na je voetballoopbaan, Chris?

'Naar de kerk.'

'Ik vertel vandaag een verdrietig verhaal, maar ik heb hoop. Ik weet dat ik op een dag mijn zoon naar de mensen kan brengen om te laten zien dat hij beter is. Ook komt er een dag waarop ik mensen kan laten zien dat ik financieel weer groei. Dan zal ik tegen iedereen zeggen: Kijk wat God voor mij heeft gedaan!'

Feyenoord Magazine, voorjaar 2014

DEEL I
VOETBALLER

De eerste keer dat ik hem zie, is voor de deur van een fiet-
senwinkel in Rotterdam-Zuid. Hij is daar met Patrick Allo-
tey, het andere talent dat Feyenoord uit Ghana heeft laten
overkomen. Samen zijn ze een paar maanden eerder vanuit
Accra op Schiphol geland, waar het gegorgel dat ze in de
aankomsthal hoorden in werkelijkheid een taal bleek te zijn:
het Nederlands. Al die tijd leefden ze in de veronderstelling
dat er in hun nieuwe land gewoon Engels werd gesproken. Ze
hebben geen idee waar ze terecht zijn gekomen. Op de kaart
van Europa zouden ze Nederland nog niet kunnen aanwijzen
wanneer je ze beiden een stengun in de rug duwt.

Alle voetballers van Feyenoord 1 ontvangen die zomer een
felgekleurde Opel Calibra van de sponsor, maar zij krijgen
een mountainbike. Ze dragen wijde spijkerbroeken, want het
is 1996. Jong zijn ze, maar wanneer ze voor een foto moeten
poseren doen ze dat met een bloedserieus gezicht.

Chris Gyan is verlegen, daar voor de deur van de fiet-
senwinkel. Zijn blik is constant naar de grond gericht. Hij
spreekt niet, hij fluistert hooguit. Tussendoor maakt hij wel
af en toe klikkende geluiden met zijn tong, of smakkende
geluiden met zijn lippen.

Tssssss.

Als we elkaar de hand schudden, kijkt hij glimlachend
weg.

Bij het afscheid nemen zegt hij: *'God bless you, Mr.
Michael.'*

Die zomer, in een winkelcentrum in Tampa, Verenigde Staten. Links van me, op blauwe Adidas-slippers, slentert centrale verdediger Bernard Schuiteman, rechts van me de Siamese tweeling Gyan-Allotey. De twee Afrikanen zijn voor het eerst mee op reis met het eerste elftal van Feyenoord. Ze zoeken de hele dag steun bij elkaar. Behalve af en toe een paar zinnen in het Ghanees, hebben ze de hele vlucht van Amsterdam naar Miami geen woord gezegd. Ook de busreis, dwars door de moerassen van Florida, hebben ze grotendeels zwijgend ondergaan. Het merendeel van de tijd hebben ze met hun discman naar muziek geluisterd, naar buiten gestaard, in de Bijbel gelezen en vooral urenlang geslapen, leunend tegen elkaar, als twee levende boekensteunen.

Halverwege de shopping mall glimlacht Gyan naar me en trekt plotseling de plastic tas met zojuist aangeschafte scheerspullen uit mijn handen. Zonder verder naar de inhoud te kijken, wandelt hij zwijgend verder.

Ik kijk Schuiteman niet-begrijpend aan. Die sloft gewoon door en haalt zijn schouders op.

‘Laat maar gaan,’ zegt hij, ‘dat deed hij bij mij ook. Chris wil graag dat plastic tasje voor je dragen. Het is een vorm van respect. Respect voor het feit dat jij ouder bent dan hij.’

Ik ben dan net 28 jaar geworden. Chris Gyan is 17.

Een paar jaar eerder ben ik door een merkwaardige speling van het lot verslaggever geworden van de *Feyenoord Krant*, een 24 pagina's tellend tabloid over de club dat landelijk wordt verkocht, abonnees heeft in Rotterdam maar ook in Amsterdam, dat wordt bezorgd bij Feyenoorders in Suriname en de Antillen tot aan Japan en de Verenigde Staten toe, en dat al een paar weken na het verschijnen tot ieders verbazing de oplage van *HP/De Tijd* ruimschoots overtreft.

Ik ben jong en naïef. Tijdens de persdag van Feyenoord ga ik naar De Kuip om me voor te stellen aan de selectie. Op het podium wordt een speech gehouden waarin tegen een handjevol geroutineerde journalisten wordt verteld wat er dit seizoen nu weer allemaal niet mag in De Kuip. Ik ken er niemand. Het is de bedoeling dat ik contacten ga opbouwen, dat is me althans vriendelijk doch dringend verzocht door Jan D. Swart, de geestelijk vader van de *Feyenoord Krant*, die erop hamert dat ik de jongste ben van de redactie, die verder bestaat uit mannen als Rob Vente, Hugo Borst, Emile Schelvis, Leo Verheul, Koos Postema, Gerard Cox en wijlen Dick van den Polder. Hij blijft zeggen dat mijn leeftijd een groot voordeel is. 'Jij bent net zo oud als de spelers zelf. Jij spreekt dezelfde taal als die jongens, kijkt naar dezelfde dingen op televisie. Daar moeten we gebruik van maken.'

Ik weet niet zeker of ik hem helemaal goed begrijp.

'Luister, in mijn tijd als verslaggever voetbalde Jan Everse in het eerste van Feyenoord. Met hem ging ik weleens ten-

nissen, ja? Dan hoorde ik op vrijdagmiddag al wie er zondag ging spelen. Nou, ik wil dat jij binnenkort aan het tennissen bent met John de Wolf. Snap je?’

De selectie van Feyenoord hangt achter in de zaal lamlen- dig in plastic stoelen. Taument en Blinker naast elkaar, John de Wolf zoals altijd in de buurt van Rob Witschge. József Kiprich zit erbij alsof hij slaapt. Dit is een verplicht nummer voor ze. En zo ziet het er ook uit. Ze komen pas in beweging wanneer er soep en broodjes worden gebracht. Ik wacht tot een van de spelers alleen is en loop dan naar hem toe.

‘Hallo,’ zeg ik tegen John van Loen, de spits.

Hij trekt zijn kin op.

‘Ik ben Michel. Ik ben sinds dit seizoen verslaggever van de *Feyenoord Krant*.’

‘O ja?’ zegt Van Loen.

‘Ja,’ zeg ik.

Daarna valt er een korte stilte. Ik ben vrij nieuw in deze wereld. Tot voor kort schreef ik voor de regionale krant, voornamelijk stukjes over amateurvoetballers. Die haalden vaak taart in huis om te vieren dat een verslaggever hen kwam interviewen. Ik weet nog niet dat professionele voetballers helemaal geen belangstelling hebben voor sportjournalisten, eerder minachting.

‘Dus ik kom je dit seizoen een beetje voor de voeten lopen,’ lach ik.

‘O ja? Nou, succes dan maar,’ zegt Van Loen. ‘Als ik last van je heb, schop ik je gewoon voor je flicker.’

Daarna draait hij zich om en sloft lachend weg.

Een paar dagen later. In het keukentje van Feyenoords spelershome ruikt het naar tomatensoep. Ome Henk Bos staat op het punt de lunch te serveren. Willem van Hanegem heeft vandaag zijn kinderen weer meegenomen naar het werk. Boy, de jongste, rijdt met zijn driewieler over de gang. Zelf staat de trainer van Feyenoord een sigaret te roken in het washok. Het is 1993, de tijd dat voetbalkleedkamers nog gewoon naar Midalgan ruiken in plaats van naar Armani.

Ik ga in het spelershome naast Errol Refos zitten. Ik heb geen idee wat ik moet vragen. Errol heeft geen idee wat hij moet zeggen. Zo zwijgen we een tijdje voort. Dan verschijnt het grote hoofd van Willem van Hanegem in de deuropening.

‘Hé,’ zegt hij, en steekt zijn behaarde wijsvinger naar me uit, ‘wegwezen jij.’

Het leggen van contacten verloopt nog niet erg soepel.

De eerste buitenlandse trip van het seizoen is een oefenwedstrijd tegen Real Madrid in Cartagena, Spanje. ‘Kom tijdens de lunch maar bij ons aan tafel zitten,’ had manager Hans Hagelstein gezegd, ‘je hoort er tegenwoordig ook bij.’ Maar zo voelt het toch niet in de speciaal voor Feyenoord afgehuurde eetzaal, nu Willem van Hanegem mij vlak voor het hoofdgericht ten overstaan van de technische staf en vijftienvintig